

Posudek na diplomovou práci Kateřiny Bubeníčkové „Dokonalá žena. Analýza filmových postav umělých ženských bytostí z perspektivy postmoderních a postteoretických přístupů k tělu a konstituování identity.“

Posudek vypracovala: PhDr. Lenka Vochocová, PhD. (vedoucí práce), Katedra mediálních studií, Fakulta sociálních věd, Univerzita Karlova v Praze

Kateřina Bubeníčková předložila k opětovnému posouzení diplomovou práci, jejíž téma od začátku považuji za velmi zajímavé a zvolenou interdisciplinární perspektivu za přínosnou pro řadu sociálně-vědních oborů právě jejich integrací. Již první verzi textu jsem hodnotila jako koherentní a logicky propojenou práci, v níž teoretická východiska spojující řadu příbuzných oborů jasně směřují k vlastní analytické práci autorky a jejíž obě části na sebe vzájemně odkazují. Tento princip i v aktuálně posuzované diplomové práci zajišťuje, že text působí v rámci kvalifikačních prací zralým dojmem a prozrazuje hluboký autorčin zájem o téma i jeho teoretický kontext. V tomto smyslu v nové verzi textu obzvláště oceňuji rozšíření úvodní kapitoly, v níž autorka srozumitelně nastiňuje nejen vlastní motivace k napsání textu, ale především objasňuje svůj výběr teoretických východisek a usazuje svoji výzkumnou otázku do zřejmého kontextu. Teoretická východiska předložené diplomové práce jsou oproti první verzi zkrácena o některé kapitoly a o některé dobře známé koncepty (např. male gaze). Ačkoli mě zařazení kapitol představujících Deleuzovu a Guattariho filozofii, koncept transhumanismu nebo male gaze Laury Mulvey v původní verzi v žádném případě nerušilo a například male gaze považuji za tematicky jednoznačně související s předloženou analýzou, respektuji, že autorka usilovala o tematické zúžení a určité zhutnění svých teoretických východisek.

Autorka pečlivě přistoupila k odstranění formálního nedostatku, na který jsem upozorňovala ve svém prvním posudku, tedy citování řady kvalifikačních prací namísto primární literatury či odborných sekundárních zdrojů. V aktuální verzi práce cituje adekvátně rozsáhlý soubor relevantních textů, díky nimž buduje zřetelný autorský argument. Považuji za vhodné zopakovat, že oceňuji zejména autonomii, s níž Kateřina Bubeníčková polemizuje prostřednictvím konceptů moci, kontroly a útisku s některými představami o tom, jakou roli mohou mít umělecké reprezentace umělých ženských bytostí v možné emancipaci ženství od struktur moci.

Analytická část je podle mého názoru pro čtenáře nyní přehlednější, když autorka jasně vysvětluje, že rozdělení postav umělých žen do čtyř kategorií (sexbotky, domestikované

umělé ženy, destruktivní umělé ženy a emocionální/inteligentní umělé ženy) je výsledkem její vlastní analýzy kinematografie od druhé poloviny 20. století. Přesto by bylo zajímavé dozvědět se více o metodě, která k této typologii vedla, a také znát přesný vzorek, na základě kterého k takovým závěrům autorka dospěla. Přestože bych z vědeckého hlediska zřejmě ocenila standardnější přístup, na základě kterého by autorka představila postupy, které ji dovedly až ke zmíněné typologii, považuji i jí zvolený postup za inspirativní a dostatečně ilustrující argument, k němuž při své práci dospěla.

Diplomovou práci Kateřiny Bubeníčkové považuji za přínosnou a zodpovědně zpracovanou a navrhuji hodnotit ji stupněm výborně.

Lenka Vochocová

V Chotíně, 24. 1. 2016